

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

Οὗτος ἐν ἐκάστη ἐνορίᾳ ἐστὶν ἄνθρωπος ἄνευ οἰκογενείας, ἀλλ' ὅστις ἀπαρτίζει μέρος τοῦ κόσμου ἄπαντος· ὃν προσκαλοῦσιν ὡς μάρτυρα, ὡς σύμβουλον ἢ ὡς πράκτορα ἐν ἀπάσαις ταῖς ἐπισημοτέραις πράξεσι τοῦ ἀστυκοῦ βίου· οὗ ἄνευ δὲν δύναται τις οὔτε νὰ γεννηθῇ οὔτε ν' ἀποθάνῃ, ὅστις παρλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς μητρός του καὶ δὲν καταλείπει αὐτὸν εἰμὴ ἐν τῇ τάφῳ· ὅστις εὐλογεῖ ἢ καταγγιάζει τὸ λίκνον, τὴν συζυγικὴν κοίτιν, τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην καὶ τὸ φέρετρον· ἄνθρωπος, ὃν τὰ μικρὰ παιδία συνειθερίζουσι ν' ἀγαπῶσι, νὰ λατρεύωσι καὶ νὰ φοβῶνται· τὸν ὁποῖον καὶ αὐτοὶ εἰς ἄγνωστοι ἀποκαλοῦσι «πάτερ μου»· εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου οἱ χριστιανοὶ καταθέτουσι τὰς μᾶλλον ἐνδομύχους ὁμολογίας των, τὰ μυστικώτερα δάκρυά των· ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖός ἐστιν ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος παράμυθος πασῶν τῶν ἀθλοτήτων τῆς τε ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ὁ ἐκ καθήκοντος μεσίτης τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἐνδείας, ὁ βλέπων τὸν

πλούσιον καὶ τὸν πτωχὸν κρούοντας ἀλληλοδιαδόχως τὴν θύραν τοῦ· τὸν μὲν πλούτιον, ὅπως παραδώσῃ αὐτῷ τὴν ἀπέκρυφον ἐλεημοσύνην τοῦ, τὸν δὲ πτωχὸν, ὅπως παραλάβῃ αὐτὴν ἀνευθιρίατως· ὅστις ἐν οὐδεμιᾷ ἀνήκων τάξει μετέχει ἐξίσου ὅλων τῶν τάξεων· τῆς μὲν λατωτέρας· ἕνεκα τοῦ πενιχροῦ βίου, συγχάκις δὲ ἕνεκα τοῦ ἀσῆμου τῆς γεννησιγενείας· τῆς δὲ ἀνωτέρας διὰ τῆς ἀνοτροφῆς, τῆς ἐπιτήμης καὶ τοῦ ὕψους τῶν αἰσθημάτων, ἅπερ θρησκεία φιλόανθρωπος ἐμπνέει καὶ ἐπιτάσσει· ἄνθρωπος τέλος τὰ πάντα γινώσκων, κεκτημένος τὸ δικαίωμα ἵνα τὰ πάντα λέγῃ, καὶ οὕτινος ὁ λόγος πίπτει ἄνωθεν ἐπὶ τε τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας μετὰ τοῦ κύρους θεσπεσίας ἀποστολῆς καὶ τοῦ κράτους ἐντελοῦς πίστεως.—Ὁ ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ὁ ἐφημέριος αὐτός, ὁ λειτουργὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ θρησκείας, ὁ ἐπιτετραμμένος νὰ τηρῇ τὰ ἑαυτῆς δόγματα, νὰ διαδίδῃ τὴν ἡθικὴν της καὶ νὰ ἐπιδαψιλεύῃ τ' ἀγαθὰ της εἰς τὴν μερίδα τοῦ ποιμνίου, ὅπερ αὕτη τῷ διεπιστεύθη.

LAMARTIN

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΟ ΑΘΑΦΤΟ

ΤΗ: ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ Ε'''

Α'.

Μία κόρη ἀγγελολοκάμωτη, μικρὴ, μὰ ζηλεμένη,
Χαρούμενη ἀπ' τὸ σπῖτι μου τὴν εἶδα νὰ διαβαίνει·
Ἀμέριμνη, τὸ δρόμο της περνάει καὶ ἀναγγαλιάζει,
Ποῖς χαίρεται ἢ ποῖς πονεῖ γι' αὐτὴν δὲ κυττάζει.

Ἔρμο, βουβὸ ἐχλωμότρεμε ἓνα λουλουδί ἐμπρός της
 Κ' ἐπίστεψε πῶς νέα ζωὴ θὰ λάβῃ ἀπὸ τὸ φῶς της.
 Κρυφὴ χαρὰ τὸ ἰδρύσῃ, θέλει νὰ ζωντανέψῃ
 Κῆ ἀπὸ τῆ κόρη τῇ γλυκειᾷ, ἄχ! μιὰ ῥυματιά νὰ κλέψῃ.
 Παρακαλεῖ τὸν οὐρανὸ νὰ στείλῃ λίγο ἀγέρι
 Κῆ ἀντίκρυ ἀπὸ τᾶγγέλου του τὰ ῥυματία νὰ τὸ φέρῃ.
 Πρόσεξε, κόρη! . . . Μιὰ στιγμὴ! . . . λιγάκι ἂν προχωρήσῃς,
 Θὰ τὸ φονέψῃς ἄσπλοχνα. . . στάσου. . . θὰ τὸ πατήσῃς!
 Αὐπῆσού, κόρη, τὸ φτωχὸ κῆ ἀμύριστο λουλουδί,
 Δὲς τοῦ ζωῇ μὲ μιὰ ῥυματιά, χρυσόφτερο ἀγγελοῦδι.
 Ἰδὲς το, σοῦ χαμογελᾷ χλωμὸ καὶ δειλιασμένο,
 Μὲ πόση ἰδὲς ταπείνωσι σὲ βλέπει τὸ καῦμένο.
 Αὐπῆσού το, κρινόπλαστη, χύσε του τὴν πνοή σου
 Καὶ θὰ σκορπίσῃ εὐωδιαίς, θὰ λάμψῃ ἡ τὸ φιλί σου.
 Γιὰ ἰδὲς πῶς σοῦ ἀναδεύεται, γιατί διὰ τὸ ἀνασταίνει;
 Μὲ μιὰ γλυκειὰ ῥματοῦλα σου νέος πλάστης τοῦ θὰ γένῃς!
 Τοῦ κάκου. . . Ἡ κόρη προχωρεῖ μὲ ἀνέκραστο καμάρι,
 Κ' εἶναι φονηᾶς! . . . Τ' ὥρατὸ της καὶ τρυφερὸ ποδάρι
 Πάτεῖ τὸ ἄνθος τὸ φτωχὸ, ἐνῶ παιδρὴ διαβαίνει
 Κῆ οὔτε δὲ στρέφει νὰ τοῖδῃ!—τὸ λ ο ὕ λ θ υ δ ο π α ι θ α ῖ ν ε ι

B'.

Ἡ κόρη μου, ἂν ἄκουγες τὸ ψυχομαχητό του,
 Τὸ θλιβερόν ἂν ἔβλεπες καὶ ἄδολο καῦμό του,
 Ἀχ! τὰ πικρά του ἂν ἔστρεφες νάκούσῃς μυρολόγια
 Καὶ μὲ ποιὸ πόνον σῶλεγε τὰ ὑστερινὰ του λόγια,
 Θὰ ἐλαχ-τάριζες κ' ἐσύ, ἤθελες μετανώσῃ
 Κ' ἤθελε δάκρυ δλόφλογο τὰ ῥυματία σου θολάσῃ.
 Ἐγὰρ, ἄγγελέ μου, σῶλεγε, σκληρὰ μὲ θανατώνει;
 Τί σῶφταιξες ἡ ζωοῦλα μου, ποῦ μ' ἀσπλαχνιὰ σηκώνεις;
 Ἐγὼ λουλουδί ἀσήμαντο, ἔρμο, λησμονημένο,
 Ἐσὺ ἀγγελοῦδι ἀφρόπλαστο ἀπ' ὅλους ζηλεμένο,
 Εἰς τί ἠμποροῦσα τὸ φτωχὸ, νὰ σὲ πικράνω, φῶς μου;
 Γιατί νὰ μὴ χερῶ κ' ἐγὼ ταῖς ὁμορφίαις τοῦ κόσμου;
 Τὰ ὥρατα σοῦ ῥματία μ' ἔκαμν νέα ζωὴ νὰ ἐλπίσω
 Κῆ ἀντὶ γιὰ πλάστη μου ἔμελλε φοιᾶ νὰ σ' ἀντικρύσω.
 Ἄν μ' ἔκοφτε τὸ χέρι σου, μὲ ποιά χαρὰ, ψυχὴ μου,
 Στοὺς κόρφους σου θὲ νάφιναι τὴν ὑστερὴν πνοή μου.
 Μὰ ἐσὺ τοῦ κάκου. . . δὲν μ' ἀκοῦς! . . . ὅλη χαρὰ, πηγαινίεις
 Κῆ ἀδιαφορεῖς γιὰ τᾶχαρο λουλουδί ποῦ παιθαίνει.
 Τοῦλάχιστο, ἂν ἐγύριζες νὰ μείνῃς ἡς τὸ πλευρό μου
 Νὰ σ' ἔχω γιὰ παρηγοριά ἡς τὸ ψυχομαχητό μου
 —Ὁ θάνατος, θὰ σῶλεγε ἡ τελευταία πνοή μου,
 Εἶναι γλυκὸς γιατί ἔρχεται ἀπὸ ἐσέ, ψυχὴ μου.
 Εἶπε καὶ ἔπεσε νεκρό.—Παρθέναις μου, ἂν πονῇτε
 Γιὰ τὸ λουλουδί τὸ κηφρὸ, ἐμὲ . . . ἐμὲ θρηνεῖτε.